

B. Mihály Csilla

Torz mosoly

Itt nincs helyük kivénhedett Igéknek,
ma úgy eszünk, hogy semmit nem vetünk,
az álmok itt az ablakon kilépnek,
s gyakorta már pofonra jár kezünk.

Kis semmi vágyak part felé sodornak,
s mi hetyke arccal nézünk szerteszét,
mint óceánon könnyűtestű csónak,
úgy szeljük át e kornak szegletét.

Mi nem teremtünk új magyar csodákat,
mert még a lelkünk sebzett és beteg,
hisz Isten is csak undorral dobálgat,
mint játékát egy duzzogó gyerek.

Mi itt nem értjük s érzük fel magunkat:
ki élni gyáva, halni túl komoly;
de luftballon-világunk hogyha pukkad,
csak ránk ne fagyjon majd a torz mosoly.

Esteledés

Ahogy leszállt az este kékje,
szelíden ringva jobbra, balra,
hozzánk, kettőnköz is betérve
a kerti lombot felkavarta.

Jött, mint ki tudja, érte nyílnak
szép csendek itt, s mint bús apostol,
ki ég felé tekintget és csak
síró madárrajokra gondol,

megállt a házunk ajtajában,
az arca mélyült, elsötétült,
magányainkkal összezártan
rezgett az éter és köré hűlt.

Kit éhe űz

Miféle lendület, miféle tűz
dörömböl itt, a lélek ajtaján?
Akárha volnék, mint kit éhe űz,
s világok őrző fényét tartanám.

A láthatatlan útjain talál
megannyi titkos, égi sejtelem.
S a szívem? Ó, veszett aranyakál,
és nincs hová előled rejtenem.

De nézd e versnek főütőerét,
az álmom, mint az alvadt vérdarab
tapadt falára, és a pörge lét
könnyed mosollyal árnyakat farag.

A halkuló hiányok éjjelén,
ha majd kihülne még parázs hitem,
s ha nem keresnél, hűtlenem, remény,
nem tudnék már magamnak fájni sem.

Kevéske

Szitál a fény gubbadt tanyákon,
de még a szél fagyosra kékít,
nagy téli éj után az álom
simítja borzos tollpihéit.

A gémeskút halálra váltan
mereszi ég felé az ujját,
sóhaj remeg csalóka vágyban,
és lelken zörögve fúj át.
Röppenni kész parányi lázak
hullnak mohón a szív sebére,

kifosztják, tépik, mélyre vájnak,
kevéske emberit remélve.

Macskavers

Mint lány fuvallat, friss erő,
halandók titkát ismerő,
szívem szobáján átoson,
henyél a napfény-vánkoson,

és perzselő tekintetén
pulzál a büszkeség, erény,
nyugodtság, s fürkész ösztöne;
tipródom: angyal, ördög-e?

Rájöttem nemrég, hogy heveny
dorombolása gyógyszerem,
bundája ébenen s puhán
fénylik a béke ritmusán.

B. MIHÁLY CSILLA 1977-ben született Szatmárnémetiben, a kolozsvári BBTE vallás–néprajz szakán végzett. Budapesten dolgozik tördelő-grafikusként és korrektorként, illetve szerkesztőként egy internetes irodalmi portálnál. Versei nyomtatott folyóiratokban, antológiákban jelentek meg. 2016-ban a Magyar Művészeti Akadémia díjazottja lett. Lapunkban, a *Várad* folyóiratban is rendszeresen közöl verseket. Első önálló verseskötete: *Versek, égi pásztorok* (2024).

Vörös András: Szigetvári éjszakák